

Na Marijin praznik romali na Goro 15. Avgusta 2024

Četrtkovo poletno jutro, 15. avgusta 2024, je bil zopet dan, ko se ŠmaRji odpravimo peš v čast Marije Vnebovzete na Goro v Poljanski dolini. Rana ura je zlata ura, vsaj tako pravi pregovor. Ob pol petih zjutraj se nas je okrogla desetica romarjev zbrala na Dobračevi pri cerkvi, kjer nas je prijazno prišel pozdravit Matjaž in nam namenil kapljico spodbude. Morda smo malce pogrešali nekatere naše stalne romarje, a čas je tak, da so nekateri odšli k Mariji v druge kraje, nekateri pa poletne počitnice preživljajo kje v krogu svoje družine ob morju ali v planinah.

Ker noč še ni podala roke dnevu, je bila dobrodošla tudi svetilka, ki nam je poleg nevidne svetlobe Marije Vnebovzete razsvetljevala našo pot. Cesta proti Trebijo ni bila še posebej prometno obremenjena, zato je korak lahko bil strumen in kar hiter. Na Hotavljah pa sta se nam pridružila še dva romarja in bilo nas je toliko kot apostolov. Vodnik Stane nas je popeljal po klancu navzgor, da so potne srage že obiskale marsikateri obraz. V daljavi pa se je že oznanjal lep, sončen dan, ki je v avgustu lahko še zelo, zelo vroč. Le malce počitka smo si privoščili, zato pa hitro hodili in vmes kaj prijetnega pokramljali. Lepo se je takole družiti, ko imamo vsi isti cilj, vsi se zatekamo v varstvo preblažene device. Po približno štirih urah smo prisopihali do našega cilja, kjer pa ni bilo še nikogar, kar je pričalo o tem, kako smo bili čvrsti. Prijazen župnik iz Poljan Jože Plut nas je nasmejan pričakal na vratih župnišča in nam postregel s kapljico, ki daje moč. Ja, pa prehlad odganja proč, kajne. Pridni župnijski sodelavci so pripravili nekoliko osenčen prostor za sveto mašo na prostem, kajti sonce je že močno pripekalo in bi bilo na vročem soncu maševati kar dovolj velik zalogaj. Počasi se je prostor pred cerkvijo začel polniti z romarji od blizu in daleč, nekateri peš, drugi z avtom, celo nekaj zadihanih kolesarjev je bilo videti. Ja, Gora je res skoraj gora in na goro je treba iti gor. Pevci so naznanili začetek slovesne svete maše, ki jo je daroval javorski župnik Ciril Istenič. Lepo nas je nagovoril in poudaril pomen praznika Marijinega Vnebovzetja. V pridigi, ki jo je imel že prej omenjeni župnik Jože Plut, je spomnil na blaženost in ponižnost Device Marije, kako je bila skromna, ponižna, a velika in enkratna v svoji milosti in svetosti. Spodbudil je vernike, naj molimo in prosimo za blagor in mir ter razumevanje v naših družinah. Lepo petje in nagovori so praznik zavili v celofan enkratnosti in veličastnosti. Kako lepo je poslušati Marijine pesmi, ki jih mnogi že od nekdaj radi prepevamo. Po obhajilu in blagoslovu pa je sledilo še druženje, saj je tudi to lahko del pobožnosti, biti s prijatelji, se veseliti in praznovati z njimi.

Nekateri smo morali kar hitro proti domu in tudi tu smo se ŠmaRji izkazali, saj so mnogi od nas prijazno ponudili prevoz soromarjem. Skupaj nam je lepo, smo dejali. Naj nam bo Marija milostna na vseh naših skupnih ali individualnih poteh. Naj nas vodi po tisti poti, ki nas bo nekoč pripeljala v njen objem. Hvala, dragi romarji, da smo spet doživeli prijetne trenutke.

